

N:o 2. 1927.

Ägare: DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING
 Ansvarig utgivare: J. C. N. av KLERCKER
 Redaktör: DOUGLAS OLSSON

19:de årgången.

Inför årsmötet.

Det var på senaste allmänna sammanträdet, då kandidatnomineringen för överstyrelsen stod på dagordningen.

Det gick litet trögt att få fram kandidater till de viktiga posterna.

"Gamlingarna", de beprövade män, som otaliga gånger förut anlitats för förtroendeuppdrag inom föreningen, som känt glädjen av att även sedan ungdomens spänst flytt få lämna ett handtag åt gamla kära Djurgården, att kunna bidra till framgångarna genom att skapa och upprätthålla så pass trygga och lugna inre förhållanden, att de aktiva helt kunnat koncentrera sina krafter utåt, men som även gunås många gånger fått smaka otacksamhetens — kanske oförförstånds — beska malört, dessa "gamlingar" visade denna gång obenägenhet att ånyo åtaga sig en post i Ö. S.

Icke så att några slitningar eller stridigheter förekommit, eller situationen ter sig dystert. Tvärtom. För en gammal äkta

djurgårdare skulle det säkerligen kännas tiofalt svårare att lämna en sjunkande skuta.

Djurgårdsskeppet seglar nu gudskelov för gynnsamma vindar, och inga direkt oroande moln synas vid horisonten. Kanske är det just detta tillfälle de gamla veteranerna vilja utnyttja, ty ett vaktombyte i hårt väder är aldrig tillrådligt. Kanske vilja de, om stämningen vid årsmötet visar sig sådan, just nu lämna plats för ungdomen, släppa fram en del unga, friska krafter att tillsammans med den beprövade erfarenheten bilda den ryggrad och hjärna, som Ö. S. bör och måste vara för Djurgården.

Och de unga. Halvt tveksamma, halvt obenägna ställde även de sig, när de nämndes som kandidater.

Kanske var det endast ungdomens blyghet för att träda in i de äldres krets, som här tog sig uttryck, kanske tvivlade de på vingarnas styrka inför nya och säker-

ligen icke lätta uppgifter.

Ö. S. är emellertid ett koncentrat av hela Djurgården, som intensivt måste följa med idrottshändelserna, som absolut icke får bli efter i utvecklingen, och friskt blod är därför en lika viktig beståndsdel i denna organism som klokhet och erfarenhet.

Det är därför också varje djurgårdares plikt att söka åstadkomma en överstyrelse med så idealisk sammansättning som möjligt, en styrelse som verkligen kan skrida till arbetet i känslan av, att den bakom sig har hela stora Djurgården och som samtidigt vet, att pojkarna koncentrera alla sina krafter på idrotten, medvetna om överstyrelsens bevakande av deras intressen. Rygg mot rygg, litande på att var och en gör sitt bästa.

Djurgårdare, det är det minsta du kan göra för arbetet inom föreningen, att med din närvaro vid årsmötet styrka de blivande styrelsemedlemmarna i känslan av, att de äro hela Djurgårdens representanter.

Doug.

Brottarna äro ledsna på pressen.

Brottarna ha, sedan vi sist hörde något från dem, hunnit med tre tävlingar: inbjudningsmeetings den 20—21 januari, andra omgång i klubbmatchen mot Verdandi den 30 januari och D. M. för juniorer den 10—11 februari, alla gångerna i den för brottning snart klassisk vordna gymnastiksalen vid Kungsholmens Realskola.

Att Djurgården härvid visat sig som Stockholms utan gensägelse ledande klubb inom de starka karlarnas skrå behöver väl knappast poängteras. Idel segrar har det naturligtvis inte kunnat bli, men framgångarna ha hopat sig i en lång, lång rad.

Brottningsporten ligger i dödvatten i Stockholm, har man sagt. Det må vara hänt — ur publik och därmed följande ekonomisk synpunkt säkerligen, men aldrig idrottsligt sett. De brottningsidkande klubbarna kunna svära sig fria, om det gäller anklagelsen att de låtit sin sport komma på efterkälken och distanseras av boxning och... ja, det låter verkligen komiskt, pingpong, eller bordtennis, som det ju skall heta enligt en nyare och finare terminologi. Inte är väl denna onaturlighet klubbarnas fel. De arbeta minsann med näbbar och klor för att hålla sin sak framme i *sportens* rampljus. De veta med sig, att de aldrig eller ens fjärran framåt i tiden kunna komma att bjuda något, som är i stånd att konkurrera ut mänsklig svaghet för blod, medvetlöshet och sensation. De äro rent av säkra på, att boxningen aldrig kommer att släppa sitt tag om människans sensationsbegär, och de mucka inte heller mot denna sakernas rätt naturliga ordning. Men, eftersom de arbeta för en *idrott*, som kanske är mera svårlärd och tålmodsprövande än de flesta andra, så bör man inte förundra sig över, att de måste känna en viss bitterhet inför pressens passiva, oförstående ställning till de-

Distriktmästare i brottning 1927.

Juniorer:

Bantamvikt: **Emil Karlsson**

Lättvikt: **Herman Kessler.**

Mellanvikt A: **Vald. Palmqvist.**

Mellanvikt B: **Birger Andersson.**

ras sport. Det mesta av förebräelserna i den vägen måste falla på den s. k. fackpressen, "idrottsmännens språkrör", som kan — det är bevisat — ge sig till att helt negligera en liten enkel förhandsnotis om brottning för att få plats för c:a centimeter och decimeter och hela spalter rena rama noiset om ping-pong. Pressen är det, absolut inte utövarna, vare sig individuellt eller som klubb, som är på god väg att slå ihjäl brottningen här i sta'n.

Därför vore det på sin plats att denna press ville skilja på idrott och sällskapsspel, att låta brottningen få behålla sin redan i antiken erkända position och att likaledes låta celluloidbollklappandet hålla sig inom den rayon, som begränsas av vägarna hemma i köket.

*

Januaritävlingarna gävo idrottslig om icke ekonomisk vinst. Djurgården dominerade rätt kraftigt med seger, 2:dra och

3:dje plats i bantam (Östman, Einar Karlsson och Nils Gustafsson), 2:dra plats i fjäder (Allan Andersson genom överraskande fallseger mot Uppsala-Ekman), seger, 2:dra och 3:dje plats i lättvikt (Norlin, Östher och Bergfeldt), 3:dje plats i A-klassen (Söderberg) och seger och 3:dje plats i B-klassen (Birger Andersson och Norell). Tungvikt förekom ej.

*

Verdandi-matchen vanns överlägset av Djurgården med 14 segrar mot 7. Sammanlagt leder nu D. I. F. med 25—17 på det av Verdandi anskaffade vackra vandringspriset, vilket skall gå i tre år (fyra matcher till).

*

Juniormästerskapen blevo också en stor framgång för Djurgården. *Einar Karlsson* (bantam), *Kessler* (lättvikt), *Palmqvist* (A-klassen) och *Birger Andersson*, (B-klassen) heta våra fyra mästare av sex möjliga. Fem möjliga, skulle man kanske säga för Djurgårdens del, när vi inte voro representerade i tungvikt. I fjädervikt hade Allan Andersson troligen klarat vår femte seger, om han ej i ren nonchalans stupat på eget grepp en halv minut före full tid i en match, där han redan var klar arbetssegrare. Han slog f. ö. även sönder sig i höften så pass, att han dessvärre ej kan tävla på en bra tid framåt.

Även övriga placeringar delades till sin lejonpart upp av djurgårdare. Nils Gustafsson och Sven Ekström blevo tvåa och trea i bantam, Törn tvåa i fjäder, Bergfeldt tvåa i lättvikt och Norell likaledes tvåa i B-klassen. 21 poäng mot Athéns 8, Brandkärens 3 o. s. v. hade Djurgården vunnit med, om man räknat poäng 3, 2, 1.

*

Var köpa Ni lämpligast Edra Skidor?

Jo hos oss!

Vi föra icke blott ett fabrikat — vi sälja bl. a. L. A. Jonssons, Arbrå Röjsings, Niku Lapalainens samt norska skidor.

Hos oss kunna Ni alltså välja bland olika fabrikat!

Våra skidstavar äro mycket populära bland tävlingslöpare. Kom och se innan Ni köper! All övrig tänkbar utrustning för sportmannen köper Ni billigast hos oss.

IDROTTSMAGASINET - Birger Jarlsgatan 5.

TEL. NORR 8825

TEL. NORR 8826

Boxarna fortfarande främst.

Konte och boxningssektionen fingo i jubileumsnumret så mycket rosor och andra blomster och blader, att det knappast borde finnas något över till en ny bukett. Men lagerbeksraningen i koncentrerade "årgång 1926" av detta utomordentliga medlemsblad gällde ju förra säsongen, och eftersom bravaderna under nu löpande arbetsår varit nästan ännu mera lysande — åtminstone intill den dagen och den stunden då detta skrives — så kan man väl inte komma undan med mindre än en ny prunkande gratulationskvast.

"Sparta-matchen"

d. v. s. kampen mellan Djurgårdens klubbåtta och ett kombinerat Köpenhamns-lag, för all del inte det mest representativa, på Cirkus söndagen den 14 november var säsongens första stora triumf för Konte & Co. Figheten började en smula nervöst med en bortdömning av Pettinelli mot den rättaste dansken, varpå Rydberg förlorade ganska all right mot den näste. Se'n kom emellertid junioren Gösta Dahlberg med dagens överraskning i form av en tydlig och klar poängseger över Svend Kaas, den trevlige lille fyren, välkänd från svenska landslaget. Från ställningen 1—2 svängde därefter Wolff och Kjällander, precis efter beräkning, över siffrorna till mera sympatiska 3—2. Men för att skruva upp spänningen på nytt utjämnade danske mellanviktaren Sylwander till 3—3 mot Sjöstrand, något som kanske aldrig hänt, om inte vår gode norrlandspojke räkat ut för ett par otrevliga danska skallar i andra ronden, vilka togo friskningshumöret ur honom.

Spurten blev rent av sensationell. Visserligen voro vi ganska säkra på våra två utmärkta ankarmän, Niels Eriksson och Nils Ramm, men att de skulle göra ifrån sig så grundligt, hade väl inte en människa i hela det fullpackade Cirkus vågat hoppas på. Utom möjligen de två djurgårdsbjässarna själva, varom mera nedan. Man nästan hajade till, när Niels' motståndare visade sig mellan repen. Han såg mäktiga grym ut, den gode Wilhelm Larsen, och hans antecedentia som "dansk polis-mästare" medförde också åtskilligt av vördnadsfull respekt. Hans första oeffhärligt plastiska glidsteg mot Niels, då gong-gongen kallade till strid, hade varit värt att bevaras i en ultrarapidfilm. Men se'n var det också adjöken med herr "polismästaren". Niels rände respektlöst ut en näve mot den angripande dansken, och den tobaken blev en smula för kraftig för ordningsmaktens store man. Han satte sig

Svenska mästare i boxning 1927.

Juniorer.

Fjärdervikt: **Gösta Dahlberg.**

Mellanvikt: **Carl Sjöstrand.**

Lätt tungvikt: **Niels Eriksson.**

Tungvikt: **Gustav Andersson.**

hastigt på den s. k. finalen, och om han varit klartänkt nog att utnyttja den paus han därmed erbjöds, är det inte omöjligt att han överlevt åtminstone första matchminuten. Nu hade han alldeles rasande brått att komma upp igen och rusa på Niels' osvikliga sömnpiller. Det hela var färdigt på 30 sekunder, och hela Cirkus stod upp som en man och vrålade så det knakade i fogarna på den gamla hästoperan.

Så kom då Ramm'en. Han såg en smula bekymrad ut, ty han hade före Niels' entré slagit vad om en kaffefest med kamraten angående vilken av de två, som skulle vinna den snabbaste k. o.-segern. Men i första rondens skulle det avgöras... inget sol... middagen väntade på Tre Remmare, hade Ramm förklarar.

— — — Ekensbeflokningen måtte vara långsint, antagligen har den ännu inte glömt herrar V. Atterdag och K. Tyrann och de danska fogdarna. På annat sätt kan man inte förklara, att det alltid blir ett så hiskligt oväsen, så fort en eller annan av kusinerna från andra sidan Sundet får på moppe här i byn. Vi berättade nyss om excesserna efter Niels Erikssons omklappning av en dansk polis, men när herr tunge tungviktaren Ingemann Andersen efter 20 sekunders öga mot öga med Nisse Ramm bars ut för att få sova färdigt i en skrubbnere i ryttargången, då tyckte man att man endast hört svaga viskningar förut under föreställningen. En vänster... tjing!... och en höger... tjäng!... hade Nisse kostat på sin motståndare för att slå Erikssons rekord och fastställa Djurgårdens sengersiffra till 5—3.

Italienarnas besök

vid Djurgårdens internationella den 5—7 december kan betecknas som en fullkomlig succès. Sydlänningarna, som på ett par undantag när representerade det italienska landslaget, visade sig vara boxare av mycket stora mått, och det är knappast att förundra sig över, att publiken

tyckte det hela var mycket gott och troget fyllde Cirkus från golf till tak under varanda en av de fyra föreställningarna. Bättre boxning har sällan eller aldrig skådats i Stockholm.

Själva fingo vi endast en seger med, genom Kjällander, som knappst klarade weltervikten mot den tekniske Carena, Italien. Med en smula tur kunde vi gott ha vunnit fyra klasser. Wolff, som i en "kvalificeringsmatch" för U. S. A.-turnén övertygande slog Gunnar Berggren, upprepade, inte annat än vad vi kunde förstå, sin seger i själva huvudturneringen men dömdes bort. Annars hade tekniska Harry varit klar etta, ty att han tidigare, elegant som vanligt, utboxat Italiens De Horatis. Niels Eriksson hade likaledes troligen hemfört lätt tungvikt, om han ej i iveren att göra slarvsylta av italienske mästaren Sanella klappat sönder sin högra näve mot den tråhårda italianoskallen. Ramm, slutligen, gjorde tävlingarnas och sitt livs värsta tabbe. Han mötte storslugern Widlund från Göteborg och behandlade "källan" precis efter behag. I känslan av sin oerhörda överlägsenhet glömde han totalt bort att gardera sig själv, och så hux flux satt där en Widlundsk högerhandske på hans käke, varpå man fick skåda den något ovanliga synen: Ramm i golvet. Han klarade sig tappert igenom andra rondens dimmighet, och eftersom han sedan gjorde tredje rondens minst jämn, borde han trots nedklubningen ha fått poängvinst, men herrar domare voro tydligen allt för mycket imponerade av Widlunds tuppslag, och så gick även Nisses säkra klassvinst all världens väg.

Men revanschen hägrar...

Juniormästerskapen

blevo, som vanligt, skulle man säga, en stor framgång för Djurgården. Jämnt hälften av de åtta klasserna vunno våra pojkar, och även för övrigt höllo vi oss storartat framme och hävade massvis med poäng på vandringspriset till bästa klubb, som nu för tredje och sista gången hemfördes med 27 poäng mot närmaste konkurrent, Linnéa, 18.

I flug- och bantamvikt hade vi endast en pojke med i vardera klassen. De kunde ha gått en bra bit mot finalen, om de ej bägge två haft oturen att första tävlingsdagen "åka på" ett par av klassernas bästa män, till på köpet när de båda voro rätt utmattade efter forcerade bantningskurer. Fjärdervikt blev en välförtjänt

triumf för Gösta Dahlberg, vilken redan för två år sedan var härfint nära juniormästerskapet i flugvikt men då dömdes bort ganska hårresande mot en sundsvallsgrabb. Gösta vann nu alla sina matcher utan resonemang, finalen mot Linnéas gode Wahlström t. o. m. på knock out. I lättvikt avancerade tre djurgårdare, Modig, Martin Wolff och Hansén, mot höjderna men eliminerades i tur och ordning av den starke och mycket välboxande Persow från Linnéa, vilken välförtjänt vann titeln. Wolff hängde med till semifinalen och Hansén var liksom förra året ända uppe i finalen, innan han fick ge sig. Herbert Ställberg var en god man i welter, vilken troligen velat ha ett ord med i laget, om han inte råkat ut för oturen att ramla utför en trappa och slå sig så att han måste avbryta tävlingen.

Se'n kommer glädjeämnet: de tre tyngsta klasserna. Carl Sjöstrand, Niels Eriksson och Gustaf Andersson hette årets juniormästare, och alla voro de sanna och trogna djurgårdare. Tiderna ha som synes förändrat sig för Djurgårdens boxning; för några år sedan vunno vi de fem lättaste klasserna och hade inte ens representanter i de tunga. Att Sjöstrand och Eriksson vunno var ju precis ingen överraskning, om man betänker den rutin dessa fått genom att flitigt vara med och tampa med "de stora grabbarna". De voro ej heller ett ögonblick hotade utan vunno så gott som regelbundet på knock out. Eriksson behövede inte ens göra final, enär han där skulle möta en klubbkamrat och namne, Gustaf Eriksson, och denne ädelmodigt avstod lagern utan kamp till den mera förtjänte Niels.

Tungviktaren Andersson är ett litet kapitel för sig: En dag, en 6—8 veckor före tävlingarna, kom en stöddig blekingsk snickargesäll ned i klubblokalen och frågade Konte, om han inte kunde få försöka sig på att boxas. "Den där", tänkte

Konte, "den ska' bli juniormästare!" Och så begav det sig att den boxningsintresserade snickarynglingen av hjärtans lust började hamra på boxbollar och sandsäckar och en och annan gång någon inte allt för dödsföraktande tyngre klubbkamrat. En gång höll han på att slå en sådan sparring tvärs igenom den dyrbara prismontern, men Wallskog, som i sin ungdom utbildat sig till Huvudstas Zamora, gjorde en underbar räddning högt uppe i vänstra monter-målvinkeln. Nå, för att gå vidare i texten, Gustaf Andersson växte snabbt till i slagkraft och boxningsvisdom. Konte satte frankt upp honom på juniormästerskapen och tippade honom ännu mera frankt som mästare. När man såg store Gustaf i hans första match mot den lika stöddige Öhrlund, Maria S. K, drog man en smula på mun åt Kontes optimism. Ty något mera nervöst och fumligt hade man sällan sett i en ring. Men vann gjorde grabben. Sedan han så fightat bort även klubbkamraten Thure Hansen och pucklat på en stackars sundsvallsbo, så att denne knappt visste var han var hemma, var Gustaf Andersson, Kontes hopp, faktiskt uppe i finalen. Men där hade Solna sin råstarke Larsson, inte alls ny i boxningsyrket, så man ville inte hålla många ören på snickaren. Denne överraskade emellertid med en ny avhyvling, så pass grundlig, att inte ens Larssons gard hjälpte ett dyft, när stora rubanken kom farande. Solnabon räknades ut i tredje ronden, och Konte klappade överlycklig om sin fjärde juniormästare, vilken själv var alldeles vimmelkantig av glädje.

Matchen mot Linnéa,

vilken traditionsenligt skulle gå på trettondagen, ingav just inte några ljusare förhoppningar. Ramm och Kille i Amerika, Axell blodförgiftad i armen, Niels Eriksson osäker på högra krattans hållbarhet, Gurra Magnus ur träning på grund av dödsfall i familjen... det där lät inte

något vidare. Och inte sågo chanserna större ut, när man hörde den ena träningsrapporten underbarare än den andra från motståndarnas läger. Men efter parollen "friskt mod, I gossar blå!" ordnade sig i alla fall det hela så gott man kunde begära.

Axell bönföll att trots sin "paketerade" näve få gå upp mot "Loppan" Jansson. Det fick han också, men efter en tapper fight måste han förstås erkänna sig slagen. Linnéas 1—0 utjämnade Rydberg ögonblickligen genom en överlägsen seger över Hedqvist. Stilboxningen Wolff—Ivar Karlsson gav därpå Djurgården 2—1-ledning, vilken Linnéas "Turken" Westerberg tipsenligt kvitterade, dock först efter hårt arbete med junioren Modig. Sluggerfesten i welter mellan vår Harry Gustafsson och Linnéas Haraldsson borde ha givit Djurgården ledningen, men domen gick felaktigt till Haraldsson, och Linnéa ledde med 3—2, varmed man ansåg deras slutseger med minst 4—4 vara alldeles klar.

Djurgården hade sina tre tyngsta juniormästare på sladden, och den trion visade sig bestå av grabbar hela da'n. Först kom Sjöstrand och pucklade syndigt mycket på den gamle mästaren Morberg, vilket var precis vad signaturen hoppats av Norrlands-Calle, och så fortsatte Niels Eriksson med att göra slut på Linnéas Åke Olsson på ungefär en minut, ingen större överraskning det heller. Men tungvikten, färske Gustaf Andersson mot rutinerade Isse Lewin, det kunde bara bli en utgång, tyckte man. Gustaf startade emellertid utan nämnvärd respekt för sin berömde motståndare, och när första ronden var över, konstaterade man till sin häpnad att djurgårdaren ledde. Förvåningen steg, när Gustaf lika enkelt tog hem även andra ronden, men litet var i Cirkus kunde i alla fall inte frigöra sig från tanken att Lewin nog förr eller senare skulle komma med en

Utkommer
varje
vecka.

MOTORNYHETERNA

Utkommer
varje
vecka.

Tel. 80915.

Red. & exp.: Sveavägen 83, 2 tr. Stockholm.

Tel. 80915.

knock-pärla. Det blev ingenting av med den saken. Gustaf fortsatte att mala på med sina tunga slag... Lewin fick smörj också i tredje rondan.

5—3, djurgårdsjubel utan like, hisningar av "ankaret" Gustaf och stor segerfest med klackarna i taket 14 trappor upp i norra Kungstornet.

Men låt oss se upp för Linnéa, dom kommer igen nästa trettondag!

U. S. A.-resenärerna

Kjällander och Ramm ha vi fått välbehållna och segersmyckade tillbaka. Naturligtvis vore det på sin plats med en utförlig beskrivning av deras många upplevelser i det stora dollarlandet, men som författaren ännu icke hunnit med sin stora intervju, får saken anstå till ett kommande nummer. Då vi även skola bjuda på några roliga kameraskott från resan.

Övrigt smått och gott

måste koncentreras i några enkla omnämmanden, berörande:

Gösta Dahlbergs fjäderviktsseger vid tävlingar i Örnsköldsvik;

samme mans seger vid Linnéas internationella med finalvinst över framstående Roffe Gustafsson, Örnen;

nye tungviktaren Hansens överraskande goda matcher vid Hammarbys internationella, där han mycket knappt (enligt de flesta tidningar alldeles felaktigt) förlorade mot belgiske mästaren Sas och erfarne Nordlund, Linnéa;

Percy Almströms och Litzéns goda matcher i Uppsala och på Örnens tävlingar;

Wolffs, Gustaf Erikssons och Gustaf Anderssons andraplaceringar i Göteborg efter vackra segrar och hårfina nederlag mot Gunnar Berggren, belgiern van der Holle och Widlund respektive.

Djurgårdens boxning har varit stilig, stark och överlägsen. Nu återstår inte stort mer än S. M., där våra boxare har den allra största chans att dokumentera föreningens obestridliga ställning som nummer först i det här landet. Ske alltså

Mr X.

Årsmöte

*hålles söndagen den 13 mars
kl. 7.30 em. å Restaurang
Ekegård, Grevtureg. 24 A
Efter årsmötet serveras
för dem som så önska supé
till ett pris av 5 kr. (smörgåsbord, varmrätt o. drinks)
varefter dansen trådas till
kl. 2.*

Det var på det sista allm. sammanträdet som man föreslog Gottfrid Svensson till kandidat för överstyrelsen. Han undanbad sig emellertid, ty han var mest upptagen om kvällarna. Han körde i drosktrafik.

"Upptagen, du som kör så mycket på 'Ledig'" kom det från en skämtare bland raderna.

*

Nylund gav instruktion före en backtävling, då även de allra yngsta skulle få vara med.

"Ni skall göra 3 hopp", sade Nylund, "2 i tävlingen och ett provhopp."

"Vilket hopp gäller som prov?" frågade en av de små.

Det blev ju munterhet i mängden, och då det småningom klarnade hos den hoppningsfulle, gick han upp och åkte sitt provhopp. Han föll i detta men i tävlingen stod han i sina hopp i grann stil. Kanske ändå ett framtidshopp. Låt oss hoppas.

*

Glad Nyhet.

Förra månaden blev Du säkerligen förvånad, då "Djurgårdaren" helt plötsligt låg i brevlådan.

Denna gång blev väl överraskningen ännu större, då Du innan månvarvet gått fann ett nytt nummer på samma ställe.

Vad säger Du då om att det nästa månad och månaden därpå och ännu en månad senare, ända intill årets slut kommer ett 16-sidigt nummer. Alldeles gratis.

Och detta ytterst beroende på ett fördelaktigt avtal med Stockholms Södra Tryckeri.

Det är strängt taget mer än Du förtjänat. Av jubileumsnumret 1926 — i ord och bild samlande minnena från ett av Djurgårdens lyckosammaste år — gick ej stort mer än halva upplagan åt. Och detta därför att det påkostade 32-sidiga numret såldes för 50 öre, eller kanske rättare sagt därför att Du icke iddes gå ned i klubblokaler eller till gymnastiken eller till Sandströms eller till något tidningskontor för att köpa numret.

Ännu har Du en kort tid på Dig att gottgöra försumligheten, sedan komma de återstående jubileumsnumren att såsom propaganda spridas bland skolpojkar och andra utom föreningen stående. Men icke ett exemplar kommer att utdelas till liknande klubbmedlemmar.

Men ännu ett botemedel för ett dåligt samvete kan rekommenderas.

Visa ditt intresse för föreningens egen tidning genom att skaffa annonsörer, genom att gynna dem som redan annonsera eller genom att sända in skriftliga bidrag.

Och mycket skall varda Dig förlåtet.

D—g.

**Visa att du är Djurgårdare!
Bär klubbmärket!**

SKIDOR

av vårt välkända fabrikat användas av alla skidlöpare, som göra anspråk på god placering.

Allt övrigt för vintersport. Största sortering. Endast kvalitetsvaror.

BRÖDERNA SANDSTRÖMS SPORTAFFÄR
23 Birger Jarlsgatan 23

Vår prissamlings historia.

II. Fotbollssektionen.

(Forts. från tidigare n:r.)

Från skididrott till fotbollspel är ej stegget långt inom — Djurgården. Huru många äro icke de djurgårdare, som när vårsolen smält de sista snöfläckarna känt sig undergå förvandlingen från skidåkare till fotbollspelare och med samma hängivenhet, med vilka de nyss i backar och spår ägnat sig åt de vita viddernas idrott, på gröna fotbollsplaner börjat leken med läderkulan. Det har städse förefunnits ett intimt samband mellan dessa båda idrotter, som i högre grad än några andra varit Djurgårdens. Det är nog heller ingen tillfällighet, att den främste aktive djurgårdaren, Lill-Einar Olsson, icke endast var hela Sveriges "skikonge" utan också samtidigt en av landets bästa bollspelare.

Och om Lill-Einar Olsson var det stora namnet, som återfanns snart sagt på varje pokal i den första avdelningen, Skidsektionen, av det djurgårdarnas Pantheon som vår prissamling utgör, finner man det alltså jämt, då man vandrar vidare till den andra stora avdelningen, utgörande fotbollsektionens troféer. Jämsides med våra andra stora fotbollnamn, Nordenskjöld, Fryckman, Wicksell, Knata, Köping m. fl. möter det oss från nya segerdecken, vilka icke — på något undantag när — kunna mäta sig med skidsektionens ifråga om storlek och dyrbarhet men överglänsande dem i antal.

D. I. F:s fotbollshistoria är mäktig, och om den inte täljer enbart om segrar, så ha dock dessa varit tillräckligt många, för att segerdecken skola ha en imponerande omfattning.

Den pokal, som inleder våra fotbollstroféers långa rad, erövrades för ett kvarts sekel sedan, daterar sig från 1901 och är prissamlingens äldsta. Pokalen, som ursprungligen varit helt förgylld, men som genom tidens inverkan förlorat åtskilligt av sin forna glans, skänktes på sin tid av greve Clarence von Rosen och bär på ena sidan givarens vapen omgivet av den von Rosenska ättens valspråk "Through thick and thin". På motstående sida finnes följande

inskriftion: "Vunnen av Djurgårdens I. F. (kapten Alg. Nilsson) efter 16 tävlingar, varunder D. I. F. framgått som segrare 14 ggr, 3 w. o. och 1 oavgjord med sammanlagt 30 mål mot 2." Som synes ett serieresultat som icke skäms för sig. På sockeln är ytterligare ingraverat: "Till bästa fotbollslag i Stockholm sommaren 1901." — Och det var för mer än 25 år sedan, kom så och säg, att icke Djurgården har traditioner!

Nästa pokal erövrades påföljande år och var Sv. Bollspelsförbundets hederspris i årets tävlingsserie, överlägset vunnen av D. I. F. med 6 spelade och 6 vunnna matcher. "Pokalen" är en mycket originell sådan. På en sockel av ebenholts är rest ett hjorthorn, som uppbär en fotboll av silver. På denna är ingraverat matchresultat och lagmedlemmarnas namn.

Efter 1902 följer ett avbrott i prissamlingens kontinuitet, som hade sina orsaker. Djurgården hade efter en kontrovers med Sv. Bollspelsförbundet dragit sitt lag ur tävlingsserien och deltog ej varken 1903 eller 1904.

1905 var dock tvisten bilagd, och Djurgården deltog ånyo och återupprepade också sin seger, hemförande en ny ståtlig pokal, den sista under Sv. Bollspelsförbundets egid.

I och med påföljande år, 1906, hade Stockholms idrottsförbund övertagit ledningen av fotbollspelet inom distriktet, och detta år anordnades, förutom tävlingsserien, även för första gången tävlingen om distriktsmästerskap.

Året blev framgångsrikt för D. I. F., som hemförde förutom det första distriktsmästerskapstecknet både tävlingsseriens klass I och reservlagsserien. Priserna från detta år äro av ganska enkel beskaffenhet; orsakerna härtill torde väl vara att söka i ekonomiska skäl.

1907 hemfördes intet pris, och nästa pokaler bära årtalet 1908, då D. I. F. erövrade 3:dje pris i klass I och första pris i reservlagsserien. Serierna voro dessa år liksom 1909 ganska trassliga och kommo delvis att aldrig slutas.

I och med år 1910 hade det dock blivit mer ordning och reda, och djurgårdsfotbollen kunde notera en av sina mest glänsande säsonger, överträffad väl endast av klang- och jubelåret ett decennium senare. Framgångarna ha lämnat talrika spår i prissamlingen: en ståtlig ohampagnebål minner om segern i tävlingsserien klass I och det andra D. M.-tecknet visar att djurgårdarna detta år voro Stockholms first strings.

Denna lilla historik skulle väl icke vara fullständig, därest icke omnämndes de vandringspris, i vilka D. I. F. förskaffat sig inteckningar, utan att de dock för alltid stannat hos "de kristna".

Främst då greve Clarence von Rosens ständigt vandrande pokal i S. M. — svensk fotbollidrotts anrikaste och på sin tid, före Ceve och andra reformister, väl också mest eftersträfvade trofé. Fyra gånger, eller 1912, 15, 17 och 20 hava djurgårdiska svenska mästare ristat D. I. F:s namn i pokalen.

Vikanderska skölden, ett annat ständigt vandrande pris, om vilken spelades mellan distriktets föreningar för välgörande ändamål, har sett Djurgården som vinnare åren 1907, 10 och 15. Corinthian-bowl, en pokal, som uppsälldes av Corinthians, Englands berömda amatörer, vid ett besök i Sverige, har även erövrats av D. I. F. en gång (1910).

En annan pokal, om vilken tävlingen ännu ej är slutförd, är den mellan A. I. K. och D. I. F. uppsatta "Idrottsväns" vandringspris, i vilken Djurgården förskaffade sig sin första inteckning vid Tranebergs idrottsplats invigning 1911.

Sedan skulle det dröja ända till 1917, då "Pjuttens", "Peruls" och alla tiders C-lag vann Stockholmsseriens klass II, innan samlingarna utökades med en ny bunke. Detta år erövrade D. I. F. även för första gången juniorserien, små grabbar, små pokaler, måtte varit tanken hos farbröderna inom Stockholms fotbollsförbund. Souveniren ifråga kan dock upptäckas utan förstoringsglas.

Framgångarna börja nu åter lämna allt

talrikare spår: 1918 uppvisar seriepriser i både klass I och II, tredje och andra resp.

Från detta år förskriver sig även ett "2:a hederspris i arbetarfesten å Stadion". Egendomligt nog är detta "nederlagspris" det enda från alla kamperna mot Arvfjenden i dessa klassiska fester, som ju oftast sett Djurgården som segrare.

1918 hade D. I. F. även nöjet emottaga en donation, vars resultat skulle bli vår prissamlings stoltaste prydnad. En för föreningens verksamhet synnerligen intresserad medlem, direktör Carl W. Petersen, överlämnade då till föreningen ett belopp av 5,000 kronor.

Stipulationerna för denna i svenska idrottsannaler säkerligen enastående gåva voro, att för desamma skulle inköpas ett större vandringpris jämte ett antal minnesbägare, om vilka pjäser sedan D. I. F. och I. F. K. Malmö skulle spela fyra matcher, alternerande i Stockholm och Malmö.

Priserna beställdes och utgingo från hovjuvelerare K. Anderssons ateljéer. Själva huvudpokalen, ett stilfullt prov på modernt svenskt silversmide, betingade ett pris av 3,600 kronor och är säkerligen det dyrbaraste pris, som någonsin ställts upp inom vårt land.

Det bör vara oss en källa till djurgårdisk tillfredsställelse, att denna dyrgräp nu för alltid säkrat sin plats i vår samling, där den för all framtid skall bära vittnesbörd om en glänsande epok i vår förenings fotbollshistoria.

Medan ungdomarna således framgångsrikt samlade silver på hög och målmedvetet förberedde nya segrar, hade vi också gamlingar, som ville visa världen från vil-

ket päronträd äpplet fallit. Ett par oldboys-priser visa, att deras ansträngningar icke varit förgäves; det äldsta av dessa daterar sig från 1913 och skänktes av bankir G. A. Kyhlberger till av Stockholms Amatörförening anordnade internationella oldboystävlingar 6—7 sept. 1913. D. I. F. vann fotbollstävlingen, 3 mål mot I. Ace Schörling gjorde hat tric, och D. I. F:s lag såg ut som följer: K. Andersson, Carl Jahnsohn, Hj. Bolin, C. J. Lind, E. Schuman, N. A. Hedjersson, T. Dahmstedt, O. Bomgren, A. Schörling, H. Holmerin, H. Andrén, som synes idel gamla "hajar". En gång till, efter 1919, skulle våra oldboys utöka prissamlingen. Nu räckte det dock icke endast med läderkulekonsten, de måste också uppträda som fortspringare. I båda grenarna besegrades motståndarna, Uppsala Old-boys-klubb, vars hederspris därmed hemfördes.

D. I. F:s C-lag, fruktade "sövare" i Stockholmsserien klass II, är 1919 ensamt om att utöka seriesilvret.

Och så äro vi framme vid 1920, segeråret framför andra, djurgårdsfotbollens största. Svenska mästare, distriktsmästare, "Svenska seriens topplag", "Olympialagets stomme", det där är hägkomster, som komma djurgårdshjärtat att klappa litet fortare, och när djurgårdsentusiasten sedermera ibland funnit situationen tröstlös, har han med skalden kunnat säga: "Till flydda tider återgår min tanke än så gärna".

Minnena i prissamlingen från detta jubelår äro dock ej alltför besvärande talrika. Förutom de båda mästerskapstecknen är det egentligen endast miniatyren av Veckojournalens detta år nyuppsatta vandringpris i D. M. som erinrar om djur-

gårdsfotbollens mest glänsande år.

1921 erövrade D. I. F. för andra gången det eftersträfvade juniormästerskapet, och om det är sanning, att delad glädje är dubbel glädje, så måtte glädjen inom D. I. F. varit stor detta år, i det Stockholm fick ytterligare 11 juniormästare i fotboll, nämligen Matteuspojkarnas I. K. En ganska oansenlig bunke av s. k. svampmodell minner om den halva mästarvärdigheten.

Detta år hemförde även A-laget, som minne av en vänskapsmatch i Norrköping vunnit med 3—1, den I. K. Sleipners vimpel, vilken utgör ett ovanligt och färgrikt inslag i prismontern.

C-laget visar sig äveledes fortfarande på styva linan och hemför nu ett 3:de pris i klass II.

Under de följande åren kan man i prissamlingen avläsa en ganska underlig företeelse. Under det A-laget stadigt vandrar kraftgången, växer sig föreningens reservlagsfotboll allt starkare utan att ändock synas kunna tillföra A-laget de nödvändiga nya krafterna. A-lagets priser från dessa år äro inga, under det reservlagens silverskörd börjar antaga imponerande mått.

Redan 1922 erövrar priser i Stockholmsseriens tre högsta klasser, 4:de, 2:dra och 1:sta i klass I, II och III resp.

Dessutom nu för tredje gången juniorserien, där en vacker och ståtlig bunke i handhamrat silver hemföres. Juniorerna förskaffa sig detta år även sin första in-teckning i den s. k. Ringstorpsstatyn, vilken slutgiltigt hemfördes 1924.

C- och D-lagen vinna 1923 var sin klass i Stockholmsserien och rikta samlingen med två stora pokaler.

Denna lilla översikt har nu fört oss fram till 1924, på mer än ett sätt ett märkesår i vår förenings fotbollshistoria.

Vid de nationella seriernas förnyade omläggning inträffade den deklassering av föreningens A-lag, som länge stått som en fruktad möjlighet. En händelse, som väckte sorg och förstämning långt utan-

Heja, Heja Pojkar

Nu gå vi till

S Ö D E R B E R G S

för djurgårdskretsen. Föreningens A-lag, med ärorika traditioner sedan fotbollspelets barndom här i landet, räknades ej längre till den nationella eliten utan hänvisades till att med platskonkurrenterna mäta sina krafter, ett hårt slag för alla dem, som kände varmt för gamla Djurgården.

Men sorgåret rymde också glädjeämnen. Som detta års förvärv för prismontern står en enkel bägare, ganska oansenlig vid sidan av sina många dyrbara och ståtliga grannar. Men den bägaren har erövrats för en idrottsprestation, som innebär ett utomordentligt rekord. Den är det synliga segertecknet för D. I. F:s triumf i Stockholmsserien 1924, då denna series tre högsta klasser överlägset hemfördes av föreningen, en prestation som säkerligen länge torde stå ouppnådd i Stockholms fotbollshistoria. Men framgångarna voro ej slut med dessa. Bredvid bägaren ligger juniorernas mästerskapstecken, utgörande kronan på verket "Djurgårdsårets kulmen", juniormästerskapet 1924.

Ungdomens kraftiga insats blev trösten för A-lagsdebäcken och väckte förhoppningar om en ny djurgårdsvår. Men det såg ut, som om alla förhoppningar skulle komma på skam. Fjölårssäsongen förmådde icke göra någon djurgårdare glad, inga seriesegrar mildrade smärtan av "A-lagets skuffelse", inga juniormästare beredde oss glädjeämnen och sist och minst, inga nya troféer till samlingarna. Men olycksprofeterna siade skadeglatt om djurgårdsfotbollens Ragnarök.

Men det var för tidigt! Jubileumsåret kom med nya friska vindar. Säsongen blev framgångsrik, och åter blomma djurgårdsförhoppningarna rosenröda. Innan kung Fotboll gick i vinteride, hade vi fått bevittna hur B-laget säkrat seriesegern och riktat samlingarna med ett nytt segertecken, samt hur A-laget tagit ledningen i Östsvenskan. Och den ledningen är det alla djurgårdares varma förhoppning, att de ljus- och mörkblå skola behålla, när vårens avgörande drabbningar stunda. Då

HAR NI HÖRT — — —

- att man får supera och vricka charleston på Djurgårdens årsfest den 12 mars för det fabulöst billiga priset av kr. 5:— . Adressen är Ekegårdhs.
- att om man skall ha någon utsikt att komma in i klubblokalen vid boxarnas tisdagstävlingar, får man lov att vara där minsta en halvtimme innan smälarna börja.
- att Holger Schöön, junioren, vid klubb-tävlingar i mindre backen i Saltsjöbaden hoppade en halv meter längre än Ménotte, A. H., Isak och de andra storfräsarna.
- att skidsektionen någon söndag i mars ämnar släppa lös sin vilda hop i trakten och skogarna kring Saltsjöbaden. Avsikten är den att plocka upp alla lappar som använts för utprägning av banor i vinter. Det torde bli rekordanslutning, ty efter lapplockningen blir det dans och verklig skidlöparestämmning i Idrottsgården.
- att slutuppställningen om Stockholms Idrottsförbunds belöningspris artar sig att bli ettrig och hård. Linnéa, Hellas och Djurgården spela huvudrollerna.
- att Bertil Grundberg, som flyttat till Skellefteå, där blev trea i längdtävlan på skidor efter Alm och Lindberg. Tidskillnaden var dock ganska stor.
- att vi anmält 13 man till S. M. i backlöpning och kombinerad tävlan i Örn-sköldsvik.
- att bland dessa märkas ungdomarna Ljungström, G. Carlsson och Danielsson. Fram med de unga!

är hela D. I. F:s förhoppningar hos dem. Och då striden vunnits, och D. I. F. åter går mot större uppgifter och sin traditionella plats i solen, då ära, mästerskap och silver åter blir vardagsmat, då är den punkt jag här sätter en punkt ad interim i våra segrars och våra prisers historia.

Vidi.

- att man för en enkel femma får köpa ett helt årskort för 1927. Sektionernas kassörer förmedla affären.
- att de medlemmar, som ej betalt sina årsavgifter de två senaste åren, utvoterar.
- att fotbollspeklarna — från A- till juniorlaget — börjat i gymnastiken och äro överförtjusta i den.
- att de medlemmar, som varit med i gymnastiken nu i tre terminer, varit det hela tiden (överförtjusta).

DJURGÅRDARENS JUBILEUMS- NUMMER

bör finnas hos varje djurgårdare. Kan rekvireras genom Nils Carlsson, telefon 14571 (halv 10—halv 4), Kh. 2734 (5—7 e. m.) eller avhämtas å expeditionen tisdagar och torsdagar 7—9 e. m. mot en summa av 50 öre.

*

Det är ganska svårt att gissa sig till vilka medlemmar som flytta och vart de flytta. Säkraste sättet att få medlemsbladet är därför att passa på någon expeditionsdag och anmäla eventuell adressförändring.

Deltag i Gymnastiken,

som pågår varje tisdag och fredag kl. 9—10 e. m. i Vasa läroverk. Ingång från Hälsingegatan.

PRISER EFTERLYSAS.

Priser, som tillhöra föreningen eller dess medlemmar och som vid prisutdelningar hämtats av våra medlemmar, torde tillställas Nils Carlsson, telefon 9,30—3,30 14571, 5—7 Kh. 2734.

Visa att du är djurgårdare!

Gynna "Djurgårdens annonsörer och därmed tidningen.

Bosch-Ljus för motorcyklar med tänd-dynamo.

KRAFTIGT LJUS - SÄKER TÄNDNING.
Standard-utrustning på flesta motorcyklar.

GENERALAGENT:

AKTIEBOLAGET ROBO, STOCKHOLM.

Tre bortgångna märkesmän.

Djurgårdens I. F. är en gammal förening, och därför händer det allt emellanåt, att någon gammal medlem går över gränsen. Sista tiden är det tre medlemmar, som gått den vägen, nämligen Gustaf Herman Andersson, Herman Johansson och Hjalmar Åkerholm.

—
†

GUST. HERMAN ANDERSSON.

Gustaf Herman Andersson spelade under 1890-talet och början av det nya århundradet en mycket stor roll inom Stockholms idrottsliv. Han var en framstående gymnast, och från Stockholms gymnastikförening kom han in i Svenska gymnastikförbundet som dess sekreterare. Han intresserade sig liksom nämnda förenings övriga medlemmar även för idrott, och detta gjorde, att han placerades som ordförande i Djurgårdens I. F., där han var högt uppskattad för sitt arbete och för sitt gemyt. Han blev även ordförande i Stockholms idrottsförbund och tillhörde Riksförbundets överstyrelse vid dess start. Inom de olika organisationer han tillhört, och då främst Djurgården, nedlade han ett betydande arbete, och hans uppslag voro ofta värdefulla. Det skulle ta allt för stort utrymme i anspråk att redogöra för allt det arbete, han nedlagt för idrott och gymnastik. Det bör dock framhållas, att han i mångt och mycket var en idealist och en god djurgårdare.

†

G. H. Andersson.

HERMAN JOHANSSON.

Herman Johansson tillhörde samma tid som G. H. Andersson och ägnade huvuddelen av sitt arbete åt Djurgården som skattmästare och styrelseledamot. Liksom sina bägga bröder gick han med liv och själ in för föreningen, och under de många svåra åren i föreningens början spelade hans goda humör och orubbliga tro på

framgång en mycket stor roll vid uppehållet av de övrigas optimism. Liksom G. H. Andersson var även Herman Johansson en tid ordförande i Stockholms idrottsförbund. När seklet var tungt reste Johansson över till U. S. A., men återkom för några år sedan och var de sista åren ofta närvarande vid Gamla Djurgårdares sammanträden, där han bidrog till att hålla glädjen vid liv.

—
†

HJALMAR ÅKERHOLM.

Hjalmar Åkerholm var av yngre åldersklass än de bägge nämnda och deltog ännu sista åren i arbetet inom föreningen, varför han är känd även av föreningens nyare medlemmar och då speciellt skidlöparna. Det var huvudsakligen skidlöpingen Åkerholm ägnade sitt intresse, och han var sedan många år hoppmästare vid föreningens backtävlingar. Han skötte också detta åliggande på ett utmärkt sätt. Han drog sig ej heller för att hjälpa till vid den mindre angenäma uträkningen av protokollen efter tävlingarna. Liksom de bägge ovan nämnda var Åkerholm högt skattad av vänner och kamrater.

Kl.

*

3—2 mot Göta.

Dessa rader äro icke avsedda att hugfästa den pågående bandysäsongens många vackra matcher, de göra icke anspråk på att uttömmande skildra de gångna månadernas bedrifter på skilda planer och mot skilda motståndare. De äro rätt och slätt tillkomna den sista natten innan tidningen gick i press för att fullkomna bilden av det vintersportande Djurgården, för att frammana minnet av en vintersöndag, då segerviljan hos ett i djurgårdsfärgerna skrudat bandylag kom alla tipsmakare på skam, då den gamla djurgårdsenergien blixtrade fram och tog gadden ur motståndare, ansedda som hart när oöverbärliga.

Jag menar söndagen den 23 januari, då Djurgårdens elva stoppade Götas frammarsch i D. M. med 3—2. Göta, som hittills gått obesegrad ur vinterns duster, och som långt innan vikar och sjöar tänkt på att kläda sig i istäcke, och medan stadionbanan ännu låg grön och vacker, av fackpressen korats till säkra mästare.

Det finns givetvis de, som bättre än undertecknad haft tillfälle att följa bandylagets öden och drabbningar och säkerli-

gen också skulle förmått åstadkomma en värdigare essai, men dessa ha föredragit att uppehålla tiden med fagra löften för att i sista stunden svika.

Men låt oss återgå till ämnet.

Det var sannerligen icke många, som väntade en djurgårdsvinst, när de båda lagen ställde upp till drabbning. Men enkelt och smärtfritt gick det. Djurgårdens avancemang var ej direkt en sensation men en stor överraskning, konstaterade pressen efteråt. Sedan våra pojkar regelrätt spelat sig till ledningen, blev det hela en affär mellan Djurgårdens försvar och Götas anfall. Och i denna fight drogo djurgårdarna det längsta strået. Ja, så enkelt kan det låta.

Det är lätt att säga tulipan . . . etc.

Hopplöst såg det emellertid ut i början. Redan efter cirka 15 sekunder kom det första Göta-målet, och det var lätt att höra var de gråas anhängare stodo.

Men efter 20 min. fann Dolwitz tiden vara mogen för kvittering, tog vacker ned en höjdboll och slog på ett kanonskott, utan aning av chans för Götas burväktare.

Efter ytterligare 20 min. hände det åter något. Sune fick klubban på en frislagsboll, och retfullt långsamt smög den sig på rätt sida om ena målstolpen. 2—1.

Den ledningen fingo vi emellertid ej länge behålla. Halvtiden slutade 2—2.

5 minuter in på nästa period kom segermålet från Gate, som blivit fint framspelad av Dolwitz, och med ledningen 3—2 koncentrerade djurgårdsspelarna sig taktiskt riktigt på försvarsspel.

Och uppgiften skötte pojkarna briljant. Var en Götaspelare sökte komma fram, stötte han på en mur. Den taktiken bar också snart frukt. Götas anfall blev regelrätt utslaget av Djurgårdens försvar, tappade så småningom både stil och humor.

En stor seger var det, en taktisk och en rättvis, det blev pressomdömet dagen därpå.

4—0 mot Södertälje, 3—2 mot Linnéa samt ett hedersamt 1—2 mot Göta, Karlstad, äro dessutom vackra minnen att rista på årets runsten.

D—g.

OMDÖME OM DJURGÅRDARE.

Svenska Dagbladet säger om ishockeylaget: "Idrottsmän i detta ords rätta bemärkelse ha de kraftigt bidragit till den stora popularitet, som Djurgården med rätta åtnjuter hos svensk idrottspublik."

*

Dagens Nyheter säger om orienteringslöparna efter Elitorienteringen: "Samtliga kontroller sköttes av medlemmar av Djurgårdens orienteringssektion. Kvalificerat folk sålunda, och förtjusningen bland de tävlande över det bemötande de fått vid kontrollerna var också allmän.

Kontrollanterna fingo på morgonen själva ta sig fram till sina respektive kontroller genom terrängen. Tävlingsledaren Nylund litade tydligen på sina pojkar."

*

Idrottsbladet sade efter juniorboxningarna: "Det är stil över djurgårdarna i ringen, tekniska i varje detalj och med ett enkelt och fint uppförande. Plocka av dem klubbdräkterna, och man skall ändå kunna se att de äro djurgårdare."

*

EXPEDITIONEN

hålles öppen varje tisdag och torsdag kl. 7—9 e. m. i klubblokalen, Döbelngatan 97.

Betala dina avgifter till föreningen!

Gynna Annonsörerna!

2-6 mot Kanada.

Är det något av årets nederlag som kan bäras med stolt upplyftat huvud, så är det väl ishockeylagets 2-6 mot Kanada.

Föregångna av ett meddelsamt rykte hade de kanadensiska ishockeyfenomenen Victoria Canadians kommit till Norden. Med 17-1 (tröstemålet tillverkat av Rubbe Allinger) hade de lekt bort en stockholmskombination och visat sig som sanuskyldiga trollkarlar i förmågan att behandla pucken. Med 0-5 hade Göta förvänat världen och de kanadensiska fenomenen, och siarna spådde blodig revansch med minst tjoget mål mot inte en syl i matchen mot nästa motståndare, djurgårdarna, och undertecknad, som av pur motsägelselusta hållit en krona på mål för båda parter, var fullt beredd att inhänera ett tillämnat besök på Söderbergs ännu kvällen.

Men...

Hast du mir gesehen, som engelsmannen säger, när han skall tala franska.

Göta blev övertrumpfad, och med siffrorna 2-6 (1-1, 0-3, 1-2) kunde de våra lyckliga lämna planen.

Karlberg, Folke, Söderman,
Lindgren, Allinger,
Björnungen.

Reserver: Sune och Dolwitz.

Så såg den lyckosamma uppställningen ut.

Våra blåvita gossar stredo för livet, offrade varje uns av energi och fingo också av pressen en samfällid eloge för sin stridslusta och sitt ärliga försök att verkligen göra sitt bästa.

Mén hur blev då resultatet 2-6 mot de fruktade vinröda möjligt?

Ett effektivt trebackssystem, ett konsekvent genomfört defensivspel och en aldrig svikande energi och kondition voro nog huvudorsakerna.

Björnungen blev dagens hjälte och täv-

lade framgångsrikt med sin berömda kolleka i motsatta buren.

Sällan har "Björnas" haft en så glänsande dag. Ibland tog han pucken på spaden, ibland på kroppen, ibland på ärmarna, ibland låg han på magen och ålade sig efter trissan. Publikerna var i eld och lågor.

Skall någon nämnas jämte Björnungen bland de övriga spelarna — vilka samtliga hade en av sina mest lyckade dagar — så vore det Carlberg, för hans teknik, för hans åkformåga, för hans finurlighet.

De båda sällsynta händelserna, mål på kanadensarna, tillkommo sålunda.

Första periodens utjämningsmål var ytterst Folkes förtjänst. Han hade ilsket arbetat sig upp mellan backarna, då han fick syn på Dolwitz, som stod fri. En påpasslig försning av pucken i precis rätta sekunden och Victorias burvakt var utan chans.

Andra målet svarade Söderman för, ett lugnt och säkert inspelat mål efter förarbete av Sune.

Och så var matchen slut, med siffror som måste fastställas som nytt europeiskt rekord.

Ett hedrande nederlag är många gånger förtjänstfullare än en stor sifferseger.

Vic.

Meddelande från Allm. Idrottssektionens Junior-Avdelning.

Härnedan följer den nu gällande och aldrig förut publicerade rekordtabellen för juniorer inom Djurgårdens Idrottsförening.

På 1.500 m. och i spjutkastning avputsades under förliden sommar de äldre rekorden rätt avsevärt. De övriga rekorden få väl stå till sommaren.

					Årets resultat
100 m.	D. Vilensky	11.3	15.9	1921	12.8
200 "	d:o	24.1		1921	26.6
400 "	d:o	55.7	24.9	1921	59.8
800 "	S. Hamner	2.16.7	26.8	1921	2.19.4
1.500 "	R. Andersson	4.36.4	30.8	1926	f. r. 4.38.3, S. Hamner
100 m. häck	Torsten Ehn	16.7	25.9	1921	
Höjd	Gunnar Pihl	1.65	25.9	1920	1.50
Längd	A. Öjermark	6.00	17.5	1917	5.56
Tresteg	G. Pihl	12.63	26.9	1920	
Stav	Gösta Ljungström	2.90	24.9	1922	
Spjut	C. A. Lindberg	43.48	2.9	1926	f. r. 39.76, T. Ehn
Diskus	Bo Ericsson	36.34	9.10	1920	33.52
Kula	Sven Huld	10.83	25.9	1920	10.23

ANNONSERA

I TIDNINGEN

DJURGÅRDAREN.

Andakt.

Veckan led mot slutet. Lördagen började få en förkänning av helg, en förnimmelse av den kommande vilodagen. Det var fem tunga, arbetsamma dagar, som föregått den dag som var, slitande, dödade dagar och i den stunden kom som alltid hos mig en tärande längtan att komma ut, långt ut, långt bort från där jag är och verkar.

Vid skymningen åkte jag. Jag åkte åt väster, och jag såg staden långsamt försvinna bakom mig i dunklet. Det var kallt, skidorna löpte lätt på den frusna snön, och stavarna knastrade för varje hugg. Himlen var klar, och med kvällningen kom månen och lyste upp min väg.

Ständigt åt väster gick det. På vägar, på sjöar och genom skogar och ibland såg jag flämtande ljus från gårdarna. Ur en skogslöpa kom jag ned på ett sund och kom att stanna i betraktan. Framför mig lågo isarna upplysta, och över synranden mot norr såg jag norrskenen. Det var som vita slöjor, som lekte för vinden, som fladdrade till värre ibland, när vinden tog i, men som höllos kvar av en osynlig hand. Det var en naturens egen illuminationsfest, en fest som gav behållning. Det var en kväll, sådan som man får uppleva någon enstaka gång, en kväll som man minns, som renar, och som ger tankarna nya, goda löften.

Men färden gick vidare, alltjämt åt väster, och jag höll god fart. Någon trötthet kände jag ej. Detta var rent förunderligt, denna kväll. Det var, som om styrka och kraft riktigt strömmade in i mig, som om någon motighet aldrig skulle kunna möta mig. Båtrännan, som jag var säker om att finna, gick jag över lugnt och säkert. Packningen på ryggen kändes så ofantligt lätt. Ja, om jag ej hade sett den i min skuggbild, som arbetade bredvid mig på isen, hade jag ej kommit att tänka

på den.

Så gick det framåt timme efter timme, och jag stod slutligen på ett högt berg. Det högsta i trakten. Där bakom i skogen låg min hydda, och dit gick en stig i en sänka, men jag ville dock upp på berget för att se ut därifrån, se på det månbelysta ölandet, som jag så många gånger förr lärt mig akta, och jag stod, stödd på stavarna, och såg ut över nejden. Den var öde, stilla och kall. Där nedan berget lågo öppna vita fält, och skogarna och dungarna sköto ut som mörka skuggor. Jag såg mot öster, där jag kommit ifrån, och jag såg en ljusfläck på himlen. Jag såg mot söder, och även där fanns ett mindre sken, och som jag stod där denna kväll och såg på ljusskenen över städerna, föddes långsamt hos mig en spirande tanke. En vilja liksom att bedja om något stort för människorna därborta.

Där mellan skenen lågo stora vidder av skog och sjö, och jag såg kanske i ett skogsbyrn ett litet ljus från ett ensamt torp. Men under de stora skenen på himlen där var ett virvlande människohav. I denna stund var där fest. En väldig människomassa krälade fram på restauranter, i trånga, rökiga förlusteselokaler. En lös-släppt glädjetrytning i en kväljande atmosfär. Ty skenen där ovan förrådde allt detta. Det återspeglades däri.

Men jag visste, att när nätterna veko undan, då dagsljuset skulle giva livet mellan stenraderna en allvarligare prägel, då skulle staden även då vara förrådd, ty där ovan skulle ligga ett täcke av sot och rök, som skulle spegla rörelsen inunder. Då skulle där vara slitet och jäktet, maskiner skulle dunka från fabriker, och luften skulle bli stinkande, oren av förbrända gaser.

Där mellan gränder växa barnen upp i allt skumrask. Deras sinnelag blir dåligt,

deras tankar krympa ihop, och kropparna bli veka som ett onödigt släp. Gråa, smutsiga väggar är allt vad deras ögon få möta.

Det är nu, som jag vädjar till en högre makt. — Giv naturen till dessa barn! Släpp ut dem på vidderna liksom husdjur i en hage. Låt dem andas luft, och låt dem erfara naturens stora, fridfulla hägn.

*

Jag vet, att idrotten är skapad som motvikt för nutidsmänniskans förveklning. Men det är inte tillräckligt. Det är ej endast det, den rekordjäktande sporten, som motverkar civilisationens ondhet, som ger själen det rika, pulserande livet. Det är något annat. Det är vårt umgänge med naturen, och det är därför, som min bön lyder kort. Må sporten ändra karaktär därhän, att den må rymma mer naturlighet, mer "camping", mer friluftsliv, mer värme från solen. Det är räddningen.

Men dessa mina tankar, som gingo långa vägar mot hägrande mål, de skulle även de förtvina. Det visste jag. Det är blott stunder som denna, som kunna ge näring till dessa drömmars flyktande liv.

Så blev det kallt att stå stilla, och jag började frysa. Ett stjärnfall gav liv åt stjärnevalvet och strök över detta som en ridå. Jag kastade skidorna helt om och ilade ned mellan träden, ned till hyddan, som stod där skyddad av furorna. Den skänkte mig värme och ro i natten.

Nen.

Ett tack

framföres härmed till det trogna fåtal som bidragit med manuskript till medlemsbladet samtidigt meddelas ev. lågade skribenter att "redaktionens" adress är Skepparegatan 18.

Doug.

Äkta Blå Överdragskläder, Vita och Blå Segelmössor, Vita Byxor, Skinntröjor, Oljerockar, Sydvestar, Oljevästar, Pullover.

Fullständig Herrekipering.

ARBETAR-BODEN

14 TUNNELGATAN 14

Filial: KUNGSGATAN 73

Från skidsektionen.

D. M. Å 50 KM.

Nästa tävling på vinterprogrammet var D. M. 50 km., som åktes i Saltsjöbaden söndagen den 23 jan. Denna gång var det Djurgårdens I. F., som stod som arrangör, och under Nylunds överinseende hade några av skidsektionens medlemmar lagt ett trevligt spår från Idrottsgården ned mot Duvnäs och vidare till vändpunkten vid Hästhagen, varifrån kosan styrdes mot Tenntorp, Erstaviks Kvarnar och åter till Idrottsgården, allt i allt 25 km.. Detta spår åktes tvenne gånger med start och mål förlagda till Idrottsgården. Banan var utomordentligt trevlig och snarare för svår än motsatsen. Det ypperliga föret bidrog till de goda tider som nåddes.

Anmälningarna till denna tävling voro rekordartat många, inte mindre än 70 st., men ett femtontal löpare uteblevo vid starten, bl. a. Joel Eng, varigenom våra utsikter till såväl individuell som lagseger avsevärt förminskades.

Efter första varvet, som av de främsta avverkades på 1 tim. 50 min., såg det dock rätt ljusst ut med Calle Lind, Bror Carlsson, E. Blomberg och Einar Olsson väl uppe i tätgruppen.

Andra varvet medförde dock stora omplaceringar, och det var endast Lind och Bror Carlsson, som kunde bibehålla sina goda placeringar. När den slutliga resultatlistan förelåg, visade det sig även, att vi ännu en gång gingo miste om ett lagmästerskap, som under gynnsamma omständigheter ingen kunnat beröva oss.

RESULTAT:

Individuella:

Klass I.

1) A. Persson, I. F. K., Enskede, 3.41.47.

Klass II.

- 1) O. Hellberg, Järila I. F., 3.43.44.
2) K. Lind, Djurgårdens I. F., 3.45.07.
6) Bror Carlsson, ,, 3.57.58.

Distriktmästare å skidor 1927.

Kombinerad löpning:

Gerh. Carlsson.

Lag: Gerh. Carlsson, A. Lindström, H. Lil'engen.

Backlöpning:

A. H. Nilsson.

Lag: A. H. Nilsson, N. Lind, M. Jacobsson.

- 9) Einar Olsson, ,, 4.04.25.
19) E. Blomberg, ,, 4.14.58.
24) E. Barthel, ,, 4.19.07.
30) Th. Stenwall, ,, 4.31.40.
31) N. Nordberg, ,, 4.35.17.

Lagtävlingen:

- 1) Järila I. F. 11.39.10.
2) Djurgårdens I. F. lag 1 11.47.30.
3) I. F. K. Enskede 12.03.44.
7) Djurgårdens I. F. lag 2 13.05.45.

D. M. KOMBINERAD LÖPNING.

Samtidigt som långdloparna slukade kilometer ute vid Saltsjöbaden, pågick tävlingen om D. M. i komb. löpning i Hammarby skidbacke. Terränglöpningsmomentet var avklarat redan på lördagen, med Bertil och Gerhard Carlsson som resp. 1:a och 2:a och övriga deltagande djurgårdare i seniorklasserna väl uppe i täten. I juniorklassen låg G. Borg som tvåa.

Med ett rätt betydligt tidsförsprång från terränglöpningen startade alltså Bertil i backen som klar favorit. Med någon liten försiktighet hade mästerskapet också varit hans, men Bertil, som man sällan ser maska, klämde i och föll i sitt andra hopp. Istället gick mästerskapet till brodern Gerhard, som för dagen hoppade över sin form. Ala Lindström hoppade också bra, och våra övriga representanter hoppade in poäng i långa banor.

I juniorklassen stod Schöön högt över de andra som backlöpare betraktad, men Järlapojkarnas terrängförspång stod inte att upphämta.

RESULTAT:

Seniorer klass I.

- 1) A. Lindström, Djurg. I. F., 32.854 p.
2) L. E. Moberg, I. F. K., Dj., 31.292 ,,
3) Bert. Carlsson, Djurg. I. F., 31.125 ,,
4) Axel Isaksson, ,, 29.313 ,,
5) G. Tandberg, ,, 26.104 ,,
6) O. Tandberg, ,, 23.229 ,,

Seniorer, klass II:

- 1) Gerh. Carlsson, Djurg. I. F., 34.521 p.
(distr.-mäst.)
2) H. Lillengen, ,, 31.992 ,,
5) E. Asplund, ,, 17.625 ,,

Juniorer:

- 1) E. Håkansson, Järila I. F., 35.313 p.
(distr.-mäst.)
6) H. Schöön, Djurg. I. F., 27.083 ,,
7) G. Borg, ,, 26.250 ,,
10) G. Edenfelt, ,, 23.379 ,,
11) C. Johnsson, ,, 17.542 ,,
12) G. Schörling, ,, 14.042 ,,

Lagtävlingen, seniorer:

- 1) Djurgårdens I. F. lag 1, 98.500 p.
2) D:o, lag 2, 78.646 ,,

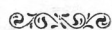
Lagtävlingen, juniorer:

- 1) Järila I. F., 93.471 p.
2) Djurgårdens I. F., 76.712 ,,

Supera å

RESTAURANT DAMBERG

(INVID ENGELBREKTSPLAN)

Tel.: Norr 12911 och Norr 6285

FÖRSTKLASSIG MUSIK

Efter den komb. tävlingens backlöpningsmoment hade Järla I. F. anordnat en nationell backtävling. Det nationella inslaget svarade Rylander, Falun, för. Rylander är ingen oäven hoppare, men synes mig överreklamerad. Vid flertalet av de senaste årens tävlingar i backlöpning så ha dagspressens rubriker oftast gått i denna stil: "Rylander gjorde dagens längsta språng men föll." Så länge som reglerna underkänna hopp med fall, är det meningslöst att på detta sätt giva den om reglerna okunniga allmänheten en felaktig uppfattning om, var den verkliga skidlöparefärdigheten är att söka. Det är visserligen roligt att se ett långt språng, men det är ännu roligare att se ett vackert språng, även om det är någon meter kortare. Vacker kan man aldrig kalla Rylanders stil, huru lämpad för rekordlängder den än är.

I dagens tävling "hoppade Rylander 45 meter men föll i ett språng". A. H. Nilsson hade två vackra hopp på 41 meter, stod och vann tävlingen med Isaksson som närmaste man.

I klass II lyste Danielsson skarpast bland de övriga blivande stjärnorna, och klass III dominerades ävenså av Djurgården med H. Schön som främste representant.

Resultat:

Oldboys:

1) W. Stolpe, I. K. Semo,	68,083 p.
2) J. Enbom, Djurg. I. F.,	60.412 ,,
3) E. Jansson,	54.250 ,,
4) O. Tandberg,	45.583 ,,
5) G. Tandberg,	43,667 ,,
6) H. Winsnes,	41,500 ,,

Klass I:

1) A. H. Nilsson, Djurg. I. F.,	71,500 p.
2) A. Isaksson,	66.750 ,,
3) R. Berglund,	65.500 ,,
4) E. Rylander, Falun,	54.833 ,,
5) A. Lindström, Djurg. I. F.,	50.167 ,,
6) H. Lassen,	48.333 ,,
7) O. Jonsson,	45.833 ,,

Klass II:

1) Hj. Danielsson, Djurg. I. F.,	65.417 p.
2) H. Lillengen,	64.500 ,,
4) G. Ljungström,	46.500 ,,
5) G. Andersson,	37.333 ,,

Klass III:

1) H. Schön, Djurg. I. F.,	73.170 p.
----------------------------	-----------

2) E. G. Andersson,	68.500 ,,
3) K. A. Gauffin,	68.250 ,,
4) Å. Nilsson,	68.250 ,,
8) S. Nordin,	64.830 ,,
10) G. Edenfelt,	63.330 ,,
13) C. Svensson,	60.920 ,,

D. M. I BACKLÖPNING.

Efter tre veckors sydlig vind och ljumma värregn omväxlande med härligt solsken hade allmänheten kommit till den uppfattningen, att de till söndagen den 30 jan. utlysta tävlingarna om D. M. i backlöpning inte kunde äga rum. Att A.-B. Radiotjänst på lördagskvällen meddelade motsatsen i likhet med huvudstadens tidningar hjälpte inte att förändra denna missuppfattning. När alltså Saltsjöbadens skidbacke kl. 1,45 var färdig för tävlingen, tack vare en storartad hjälp från Saltsjöbadsbolaget och energiskt arbete från medlemmarnas sida, hade endast vid pass 500 personer infunnit sig för att bevittna striden om mästerskapet.

Och äntligen kom den fullständiga Djurgårdstriumf, som vi väntat på hela vintern. Av de 42 poäng som utdelades på Stockholms idrottsförbunds belöningspris, hemförde Djurgården 41. Den återstående poängen gick till Järla I. F. Och det resultatet få vi väl inte klaga på.

Inom Klass I var striden hårdast och fallprocenten ringa. A. H. Nilsson avgjorde den till sin fördel med två goda språng på 37 resp. 37,5 m.

I Klass II föllo både nyvordne distr.-mästaren Gerhard Carlsson och Hj. Danielsson. Vinnaren, Lillengen, hade två långa hopp och vann nu snarare på längderna än stilen.

Klass III var ojämn. Holger Schön, som åker som en I-klassare, föll och likaså gjorde Å. Nilsson. Edvardsson åkte relativt bra och vann nu en aning före Ramberg, Järla.

Resultat:

Klass I:

1) A. H. Nilsson, Djurg. I. F.,	75.420 p.
(distr.-mäst.)	
2) N. Lind,	72.500 ,,
3) M. Jacobsson,	71.760 ,,
4) A. Lindström,	71.580 ,,
5) R. Berglund,	71.500 ,,

6) A. Isaksson,	71.250 ,,
7) G. Ljungström,	69.750 ,,
8) A. Langseth,	67.820 ,,
9) H. Hagström,	66.920 ,,
10) O. Jonsson,	66.670 ,,
11) K. Andersson,	62.670 ,,

Klass I B:

1) W. Stolpe, I. K. Semo,	66.830 p.
2) C. G. Höglund, Flott. I. F.,	59.440 ,,
3) C. Winsnes, Djurg. I. F.,	58.500 ,,
4) A. Gauffin,	56.500 ,,
5) H. Svedberg,	54.750 ,,
6) E. Jansson,	40.000 ,,

Klass II:

1) C. Lillengen, Djurg. I. F.,	67.250 p.
2) B. Hansson,	64.750 ,,
5) Å. Gyllenhammar,	54.170 ,,
7) Hj. Danielsson,	46.180 ,,
8) G. Karlsson,	45.830 ,,
10) R. Gustafsson,	42.750 ,,

Klass III A (tävl. om distr.-mäst.):

1) S. Edwardsson, Djurg. I. F.,	61.000 p.
4) S. Modin,	59.750 ,,
5) A. Andersson,	56.830 ,,
6) K. Svensson,	55.000 ,,
7) M. Mattson,	53.830 ,,
8) K. Johnsson,	52.830 ,,
9) G. Schörling,	51.500 ,,
12) E. Asplund,	46,870 ,,

Klass III B (tävl. ej om distr.-mäst.):

1) G. Edenfelt, Djurg. I. F.,	70.000 p.
2) G. Borg,	67.170 ,,
3) G. Eriksson,	64.330 ,,
7) E. Svensson,	61.920 ,,
8) C. Jönsson,	58.170 ,,
9) R. Johansson,	57.880 ,,
10) K. A. Gauffin,	56.170 ,,
11) R. Tullgren,	52.830 ,,
13) L. Falk,	41.630 ,,

Lagtävling:

1) Djurgårdens I. F. lag 1.	219.590 p.
2) ,, ,, 2.	214.330 ,,
3) ,, ,, 3.	204.920 ,,
4) ,, ,, 4.	196.340 ,,
5) ,, ,, 5.	183.420 ,,
6) Järla I. F.,	182.670 ,,

Argusögat.

Stockholms Södra Tryckeri & Pappersindustri

(Inneh. Ragnar Jansson)

106 HORNSGATAN 106

Tel. Söder 32347

REKOMMENDERAS!

Den medlem

som ej köper av undertecknad

gör en

EKONOMISK FÖRLUST.

JUVELERARE

AXEL KRONQVIST

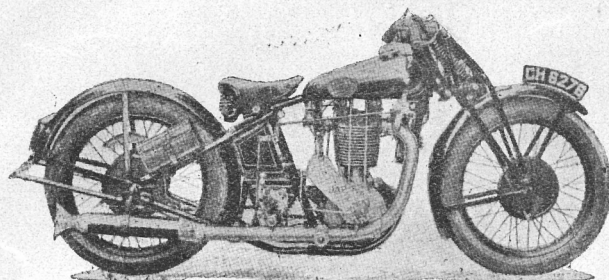
74 B HORNSGATAN 74 B

Tel. Söder 8355

Mc. EVOY.

(12 mån. garanti)

Engelsk kvalitétsmaskin

DUBBEL RAM. 26 x 3.25" HJUL.
8" BROMSAR FRAM OCH BAK.

500 ccm. Jap. Toppventilmotor

PRIS KR. 1750:—

Ensamförsäljare för Sverige:

Gastonbolaget

Nybrogatan 27 STOCKHOLM Tel. Ö. 785

Stockholms Södra Tryckeri & Pappersindustri, 1927.

